

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ θα το θεωρούσαν τρομαχτικό να τους οδηγούν σε ένα υπόγειο καταφύγιο μια θυελλώδη νύχτα. Εγώ, όχι.

Δεν με τρόμαζαν τα πράγματα που μπορούσα να εξηγήσω και να ορίσω με δεδομένα. Αυτός ήταν ο λόγος που απαριθμούσα σιωπηλά δεδομένα στον εαυτό μου καθώς κατέβαινα όλο και πιο χαμηλά από το επίπεδο που ήταν ο δρόμος. Το καταφύγιο ήταν κατάλοιπο του Ψυχρού Πολέμου και είχε χτιστεί για προστασία την εποχή που ο κόσμος πίστευε ότι πίσω από κάθε γωνία κρυβόταν ένα πυρηνικό βλήμα. Στην επιφάνεια, το κτίριο πρόβαλλε την απατηλή εικόνα ενός καταστήματος οπτικών. Ετούτη ήταν η βιτρίνα. Δεν υπήρχε τίποτα τρομαχτικό. Όσο για την καταιγίδα, ήταν απλώς ένα φυσικό φαινόμενο σύγκρουσης ατμοσφαιρικών μετώπων. Και πραγματικά τώρα, αν ανησυχείς μην πάθεις τίποτα από καταιγίδα, το να πηγαίνεις να χωθείς κάτω από τη γη είναι αρκετά έξυπνο.

Επομένως, όχι. Αυτή η φαινομενικά δυσοίωνη διαδρομή δεν με φόβιζε καθόλου. Τα πάντα βασιζόνταν σε λογικά γεγονότα και ορθούς συλλογισμούς. Κάτι τέτοιο μπορούσα να

το αντιμετώπισω. Με την *υπόλοιπη* δουλειά μου ήταν που είχα πρόβλημα.

Και ειλικρινά, μάλλον γι' αυτό δεν με τάραζαν οι υπόγειες διαδρομές με καταιγίδα στην επιφάνεια. Όταν περνάς τις περισσότερες μέρες σου ζώντας μεταξύ βρικόλακων και ημι-βρικόλακων, πηγαινοφέρνοντάς τους για να πιουν αίμα και κρατώντας την ύπαρξή τους κρυφή από τον κόσμο... τότε αποκτάς μια μοναδική θεώρηση για τη ζωή. Είχα γίνει μάρτυρας σε αιματηρές μάχες βρικόλακων και είδα μαγικά κατορθώματα που αφηφούσαν όποιο νόμο της φυσικής γνώριζα. Η ζωή μου ήταν ένας διαρκής αγώνας να καταπνίγω τον τρόπο μου για το ανεξήγητο και να προσπαθώ απεγνωσμένα να βρω έναν τρόπο να το εξηγήσω.

«Πρόσεχε πού πατάς», είπε ο οδηγός μου καθώς κατεβαίναμε κι άλλες σκάλες από μπετόν. Ότι είχα δει μέχρι τώρα ήταν από μπετόν – οι τοίχοι, το δάπεδο, η οροφή. Η γκριζα, τραχιά επιφάνεια απορροφούσε το φως από τους λαμπτήρες φθορισμού, στην απόπειρά τους να φωτίσουν τη διαδρομή. Ήταν άχαρα και κρύα, απόκοσμα μέσα στην απόλυτη ησυχία. Ο οδηγός φάνηκε να μαντεύει τις σκέψεις μου. «Κάναμε τροποποιήσεις και επεκτάσεις από τότε που χτίστηκε αυτό το μέρος. Θα δεις μόλις φτάσουμε στο κυρίως τμήμα».

Αυτό ήταν σίγουρο. Οι σκάλες κατέληγαν τελικά σε ένα διάδρομο με πολλές κλειστές πόρτες από κάθε πλευρά. Το τσιμέντο εξακολουθούσε να κυριαρχεί, αλλά όλες οι πόρτες ήταν σύγχρονες και διέθεταν ηλεκτρονικές κλειδαριές με κόκκινα ή πράσινα φωτάκια. Με οδήγησε στη δεύτερη πόρτα δεξιά, που είχε πράσινο φωτάκι, και βρέθηκα σε ένα φυσιολογικό καθιστικό που έμοιαζε με αίθουσα για διάλειμμα, όπως αυτή που θα συναντούσε κανείς σε οποιοδήποτε σύγχρονο γραφείο. Στο δάπεδο ήταν στρωμένο ένα πράσινο χαλί, σε μια θλιβερή προσπάθεια να μοιάσει με γρασίδι, και οι τοίχοι είχαν μια

ανοιχτή καφέ απόχρωση που δημιουργούσε την ψευδαίσθηση θαλπωρής. Ένας ογκώδης καναπές και δύο πολυθρόνες βρίσκονταν στην απέναντι πλευρά, δίπλα σε ένα τραπεζάκι με σκόρπια περιοδικά επάνω του. Και το καλύτερο απ' όλα, το δωμάτιο διέθετε νεροχύτη και μια καφετιέρα.

«Βολέψου σαν στο σπίτι σου», είπε ο οδηγός μου. Υπέθεσα πως ήταν περίπου συνομήλικός μου, γύρω στα δεκαοχτώ, αλλά το αραιό μούσι που άφηγε τον έκανε να φαίνεται νεότερος. «Οι άλλοι θα έρθουν σε λίγο».

Τα μάτια μου δεν είχαν ξεκολλήσει από την καφετιέρα. «Μπορώ να φτιάξω καφέ;»

«Φυσικά», είπε. «Ό,τι θέλεις».

Έφυγε και σχεδόν τσακίστηκα να τρέξω προς τον πάγκο. Ο καφές έμοιαζε να είναι αλεσμένος εκεί από την εποχή του Ψυχρού Πολέμου. Από τη στιγμή που περιείχε καφεΐνη, δεν με ένοιαζε. Είχα πάρει τη νυχτερινή πτήση από την Καλιφόρνια και, παρόλο που είχα χρόνο να συνέλθω μέσα στη μέρα, εξακολουθούσα να νιώθω νυσταγμένη και αγουροξυπνημένη. Άναψα την καφετιέρα και άρχισα να πηγαινοέρχομαι στο δωμάτιο. Τα περιοδικά ήταν σωριασμένα ανάκατα και τα τακτοποίησα σε συμμετρικές στοίβες. Δεν την μπορούσα την ακαταστασία.

Κάθισα στον καναπέ περιμένοντας να γίνει ο καφές, ενώ αναρωτιόμουν πάλι για την αιτία αυτής της συνάντησης. Μεγάλο μέρος του απογεύματος το πέρασα εδώ, στη Βιρτζίνια, δίνοντας αναφορά σε δύο αξιωματούχους Αλχημιστές για τη φύση της τωρινής μου αποστολής. Ζούσα στο Παλμ Σπρινγκς και παρίστανα την τελειόφοιτη εσωτερική σε ένα ιδιωτικό σχολείο, προκειμένου να προσέχω την Τζιλ Μαστράνο Ντραγκομίρ, μια πριγκίπισσα βρικόλακα, που ήταν αναγκασμένη να κρύβεται. Το να την κρατάω ζωντανή ήταν ζωτικό για να μην ξεσπάσει εμφύλιος ανάμεσα στους δικούς της – κάτι που οπωσδήποτε θα αποκάλυπτε στους ανθρώπους την ύπαρξη

ενός υπερφυσικού κόσμου που ενέδρευε κάτω από την επιφάνεια της σύγχρονης ζωής. Ήταν μια κρίσιμη αποστολή για τους Αλχημιστές, κι έτσι δεν απορούσα που ήθελαν να ενημερωθούν. Αυτό που μου προκαλούσε απορία ήταν γιατί δεν ζήτησαν τηλεφωνική ενημέρωση. Δεν μπορούσα να φανταστώ άλλο λόγο για να με φέρουν σε τούτες εδώ τις εγκαταστάσεις.

Ο καφές ήταν έτοιμος. Είχα βάλει μόνο τρεις κουταλιές καφέ στην καφετιέρα, που μάλλον ήταν αρκετές για να βγάλω το βράδυ. Μόλις είχα γεμίσει το ποτήρι από φελιζόλ, όταν άνοιξε η πόρτα. Μπήκε μέσα ένας άντρας και παραλίγο να μου πέσει ο καφές.

«Κύριε Ντάρνελ!» είπα ακουμπώντας το δοχείο του καφέ στο μάτι της καφετιέρας. Τα χέρια μου έτρεμαν. «Χαί...χαίρομαι που σας βλέπω, κύριε».

«Κι εγώ, Σίντνεϊ», είπε με ένα βεβιασμένο, μουδιασμένο χαμόγελο. «Μεγάλωσες, βλέπω».

«Ευχαριστώ, κύριε», είπα, χωρίς να ξέρω αν μου το έλεγε για κομπλιμέντο.

Ο Τομ Ντάρνελ ήταν στην ηλικία του πατέρα μου και είχε καστανά μαλλιά με γκριζες ανταύγειες. Περισσότερες ρυτίδες διέτρεχαν το μέτωπό του από την τελευταία φορά που τον είδα και τα γαλανά μάτια του είχαν μια ανήσυχη έκφραση, που δεν μπορούσα να την ταυτίσω μ' εκείνον. Ο Τομ Ντάρνελ ήταν υψηλόβαθμος αξιωματούχος των Αλχημιστών και είχε κερδίσει τη θέση του μέσα από αποφασιστική δράση και ακλόνητη εργασιακή ηθική. Όταν ήμουν μικρότερη, πάντα μου φαινόταν ότι υπερέβαινε τα ανθρώπινα, ήταν γεμάτος αυτοπεποίθηση και μου ενέπνεε δέος. Τώρα έδειχνε να με φοβάται, πράγμα παράλογο. Στο κάτω-κάτω, εγώ έφταιγα που οι Αλχημιστές συνέλαβαν και φυλάκισαν το γιο του.

«Το εκτιμώ που έκανες τόσο δρόμο να έρθεις μέχρι εδώ», πρόσθεσε, αφού πέρασαν μερικές στιγμές αμήχανης σιωπής.

«Ξέρω ότι η διαδρομή για να πας και να έρθεις είναι μεγάλη, ιδίως μέσα σε ένα Σαββατοκύριακο».

«Δεν έχω κανένα πρόβλημα, κύριε», είπα, ελπίζοντας ότι ακουγόμεν γεμάτη αυτοπεποίθηση. «Θα χαρώ να βοηθήσω σε... ό,τι με χρειαστείτε». Εξακολουθούσα να αναρωτιέμαι τι ακριβώς ήταν αυτό.

Με κοίταξε εξεταστικά για λίγο και έκανε ένα κοφτό νεύμα. «Είσαι πολύ αφοσιωμένη», είπε. «Ακριβώς όπως ο πατέρας σου».

Δεν αποκρίθηκα. Ήξερα ότι σκόπευε να ακουστεί αυτό το σχόλιο σαν κομπλιμέντο, αλλά δεν το εξέλαβα έτσι.

Ο Τομ ξερόβηξε. «Καλά, λοιπόν. Ας τελειώνουμε. Δεν θέλω να σε ταλαιπωρήσω περισσότερο απ' όσο είναι απαραίτητο».

Για μια ακόμα φορά έβγαζε μια αίσθηση νευρικότητας, γεμάτη δέος. Γιατί ενδιαφερόταν για το πώς ένιωθα; Μετά απ' ό,τι έκανα στο γιο του, τον Κιθ, θα περίμενα ξέσπασμα οργής ή κατηγορίες. Ο Τομ μου άνοιξε την πόρτα και μου ένευσε να περάσω.

«Μπορώ να πάρω μαζί τον καφέ μου, κύριε;»

«Φυσικά».

Με οδήγησε πίσω, στο διάδρομο από μπετόν, που οδηγούσε προς περισσότερες κλειστές πόρτες. Κρατούσα σφιχτά τον καφέ μου, λες και ήταν προστατευτική κουβέρτα, πολύ πιο τρομαγμένη από τη στιγμή που πρωτομπήκα σε τούτο το μέρος. Ο Τομ κοντοστάθηκε μερικές πόρτες παρακάτω, μπροστά σε μία με κόκκινο φωτάκι, αλλά δίστασε προτού την ανοίξει.

«Θα ήθελα να ξέρεις... ότι αυτό που έκανες ήταν αφάνταστα γενναίο», είπε αποφεύγοντας το βλέμμα μου. «Ξέρω ότι εσύ και ο Κιθ ήσαστε... ήσαστε... φίλοι και ότι δεν ήταν εύκολο να τον καταδώσεις. Αποδεικνύει πόσο αφοσιωμένη είσαι στο έργο μας, πράγμα που δεν είναι πάντα εύκολο, όταν εμπλέκονται προσωπικά αισθήματα».

Ο Κιθ κι εγώ δεν ήμαστε φίλοι, ούτε τότε ούτε τώρα, αλλά καταλάβαινα γιατί ο Τομ έκανε λάθος. Ο Κιθ είχε μείνει με την οικογένειά μου ένα καλοκαίρι και αργότερα είχαμε συνεργαστεί στο Παλμ Σπρινγκς. Το ότι τον κατέδωσα για τα εγκλήματά του δεν ήταν διόλου δύσκολο για μένα. Το απόλαυσα μάλιστα. Βλέποντας όμως το συντετριμμένο βλέμμα στο πρόσωπο του Τομ, ήξερα ότι δεν γινόταν να του πω κάτι τέτοιο.

Ξεροκατάπια. «Τι να γίνει... Το έργο μας είναι σημαντικό, κύριε».

Το αχνό χαμόγελό του ήταν γεμάτο θλίψη. «Ναι. Ασφαλώς είναι».

Η πόρτα είχε ενσωματωμένο ένα πληκτρολόγιο ασφαλείας. Ο Τομ πάτησε δέκα ψηφία και η πόρτα άνοιξε με ένα κλικ. Την άνοιξε και τον ακολούθησα μέσα. Το γυμνό δωμάτιο είχε χαμηλό φωτισμό και μέσα ήταν τρεις άνθρωποι, γι' αυτό δεν παρατήρησα εξαρχής τι άλλο υπήρχε στο δωμάτιο. Αμέσως κατάλαβα πως ήταν Αλχημιστές. Εξάλλου, δεν υπήρχε άλλος λόγος να βρίσκονται εκεί. Και όπως ήταν φυσικό, είχαν τα ενδεικτικά σημάδια που θα με έκαναν να τους αναγνωρίσω ακόμα και σε έναν πολυσύχναστο δρόμο. Επαγγελματικό ντύσιμο σε ουδέτερα χρώματα. Το τατουάζ ενός χρυσού κρίνου στο αριστερό μάγουλο. Ήταν τμήμα της κοινής μας ομοιομορφίας. Ήμαστε ένας μυστικός στρατός που ενέδρευε στη σκιά των συνανθρώπων μας.

Κρατούσαν και οι τρεις ντοσιέ και κοιτούσαν έναν από τους τοίχους. Τότε διαπίστωσα ποιος ήταν ο ρόλος αυτού του δωματίου. Ένα παράθυρο στον τοίχο έβλεπε σε ένα άλλο δωμάτιο, πολύ πιο φωτισμένο από αυτό.

Και σ' εκείνο το δωμάτιο βρισκόταν ο Κιθ Ντάρνελ.

Όρμησε προς το τζάμι που μας χώριζε και άρχισε να το δαγκώνει. Η καρδιά μου σφυροκοπούσε και πισωπάτησα τρομαγμένη, όντας βέβαιη ότι ήθελε να πιάσει εμένα. Μου πήρε

λίγο χρόνο να συνειδητοποιήσω ότι δεν μπορούσε να με δει. Χαλάρωσα λίγο. Πολύ λίγο. Το τζάμι ήταν καθρέφτης από την πλευρά του. Πίεσε τα χέρια στο τζάμι, κοιτάζοντας με αλλοφροσύνη δεξιά κι αριστερά τα πρόσωπα που ήξερε πως ήταν εκεί αλλά δεν τα έβλεπε.

«Σας παρακαλώ, σας παρακαλώ!» φώναζε. «Αφήστε με! Σας παρακαλώ, αφήστε με να βγω από δω!»

Ο Κιθ φαινόταν αδυνατισμένος, από την τελευταία φορά που τον είδα. Τα μαλλιά του ήταν αχτένιστα κι έμοιαζαν να μην έχουν κουρευτεί ένα μήνα που είχα να τον δω. Φορούσε μια σκέτη γκριζα φόρμα, από αυτές που φορούν φυλακισμένοι ή ψυχασθενείς και η οποία μου θύμιζε το μπετόν στο διάδρομο. Το πιο αξιοπρόσεκτο απ' όλα ήταν το απελπισμένο, τρομοκρατημένο βλέμμα στα μάτια του – ή, πιο σωστά, στο μάτι του. Ο Κιθ είχε χάσει το ένα του μάτι σε επίθεση βρικολάκων, που εγώ την είχα οργανώσει κρυφά. Κανείς από τους Αλχημιστές δεν το ήξερε αυτό, όπως κανείς τους δεν ήξερε ότι ο Κιθ είχε βιάσει τη μεγαλύτερη αδερφή μου, την Κάρλι. Δεν νομίζω ότι θα με επαινούσε ο Τομ Ντάρνελ για την «αφοσίωσή» μου, αν ήξερε την παράπλευρη εκδικητική πράξη μου. Βλέποντας την κατάσταση στην οποία βρισκόταν τώρα ο Κιθ, ένιωσα κάπως άσχημα για εκείνον – και πολύ άσχημα για τον Τομ που είχε ένα πρόσωπο τσακισμένο από πραγματική οδύνη. Παρ' όλα αυτά, δεν ένιωθα άσχημα γι' αυτό που είχα κάνει στον Κιθ. Ούτε για τη σύλληψη ούτε για το μάτι. Γιατί, απλούστατα, ο Κιθ ήταν κακός άνθρωπος.

«Είμαι σίγουρη ότι γνωρίζεις τον Κιθ», είπε μία από τους Αλχημιστές με τα ντοσιέ. Τα γκριζα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε έναν σφιχτό, κομψό κότσο.

«Μάλιστα, κυρία», απάντησα.

Απαλλάχτηκα από το να δώσω οποιαδήποτε άλλη απάντηση, επειδή ο Κιθ κοπάνησε το τζάμι με φουντωμένη μανία.

«Σας παρακαλώ! Αλήθεια λέω! Ό,τι θέλετε. Θα κάνω οτιδήποτε. Θα πω οτιδήποτε. Θα πιστέψω οτιδήποτε. Μόνο μη με ξαναστείλετε εκεί πέρα!»

Ο Τομ κι εγώ ζαρώσαμε, αλλά οι άλλοι Αλχημιστές παρακολουθούσαν με απάθεια και σημείωναν μερικά πράγματα στα ντοσιέ τους. Η γυναίκα με τον κότσο έστρεψε ξανά το βλέμμα σε μένα, λες και δεν μας είχε διακόψει τίποτα. «Εδώ και λίγο καιρό, ο νεαρός κύριος Ντάρνελ βρίσκεται σε ένα από τα Κέντρα Αναμόρφωσης. Είναι ένα μέτρο θλιβερό αλλά απαραίτητο. Ασφαλώς ήταν κακό που διακινούσε παράνομα προϊόντα, αλλά η συνεργασία του με τους βρικόλακες είναι ασυγχώρητη. Αν και ισχυρίζεται ότι δεν έχει συναισθηματικούς δεσμούς με αυτούς... το βέβαιο είναι ότι δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι. Ακόμα κι αν λέει την αλήθεια, υπάρχει η πιθανότητα το παράπτωμά του να επεκταθεί σε κάτι χειρότερο – η απλή συνεργασία με τα Μορόι να προχωρήσει στα Στριγκόι. Αυτό που κάναμε θα τον συγκρατήσει από ένα τέτοιο παράπτωμα».

«Είναι για το καλό του», είπε ο τρίτος Αλχημιστής με το ντοσιέ. «Χάρη του κάνουμε».

Με κατέκλυσε μια αίσθηση τρόμου. Το βασικό ζήτημα για τους Αλχημιστές ήταν να κρατούν κρυφή την ύπαρξη των βρικόλακων από τους ανθρώπους. Θεωρούσαμε ότι οι βρικόλακες ήταν αφύσικα πλάσματα που δεν έπρεπε να έχουν καμία σχέση με τους ανθρώπους σαν εμάς. Αυτό που μας προκαλούσε ιδιαίτερη ανησυχία ήταν τα Στριγκόι, οι σατανικοί, δολοφονικοί βρικόλακες, που μπορούσαν να δελεάσουν με υποσχέσεις αθανασίας τους ανθρώπους, για να τους υπηρετούν. Αντιμετωπίζαμε με καχυποψία ακόμα και τα ειρηνικά Μορόι και τους μισούς ανθρώπους - μισούς βρικόλακες, τα νταμπίρ. Συνεργαζόμασταν τακτικά με αυτές τις δύο ομάδες και, παρόλο που είχαμε διδαχτεί να τους αντιμετωπίζουμε με υπεροψία, ήταν αναπόφευκτο ότι κάποιοι Αλχημιστές δεν δένονταν

απλώς με τα Μορόι και τα νταμπίρ... αλλά άρχιζαν κιάλας να τα συμπαθούν.

Το παράλογο –πέρα από το έγκλημά του ότι διακινούσε αίμα βρικόλακων– είναι πως ο Κιθ ήταν από τους τελευταίους ανθρώπους που θα τον χαρακτήριζα υπερβολικά φιλικό με τους βρικόλακες. Μου είχε ξεκαθαρίσει πολλές φορές την αποστροφή του γι' αυτούς. Η αλήθεια είναι ότι, αν άξιζε να κατηγορηθεί κάποιος για συναισθηματικούς δεσμούς με τους βρικόλακες...

...αυτός ήμουν εγώ.

Ένας από τους Αλχημιστές, ένας άντρας με γυαλιά-καθρέφτες που κρέμονταν επιτηδευμένα από το γιακά του, συνέχισε τη διάλεξη. «Εσύ, δεσποινίς Σέιτζ, αποτελείς εξαιρετο παράδειγμα κάποιου που καταφέρνει να εργαστεί εκτενώς μ' εκείνους και να διατηρεί την αντικειμενικότητά του. Η αφοσίωσή σου δεν έχει περάσει απαρατήρητη στους ανώτερους μας».

«Ευχαριστώ, κύριε», αποκρίθηκα άβολα, ενώ αναρωτιόμουν πόσες φορές είχα ακούσει αυτό το βράδυ να αναφέρεται η λέξη «αφοσίωση». Η κατάσταση είχε αλλάξει δραματικά εδώ και δύο μήνες, όταν είχα μπλέξει επειδή βοήθησα να αποδράσει μια δραπέτισσα νταμπίρ. Αργότερα αποδείχτηκε αθώα και η εμπλοκή μου είχε ξεχαστεί, επειδή θεωρήθηκε μια «καριερίστικη φιλοδοξία».

«Και», συνέχισε το Γυαλί Ηλίου, «αν αναλογιστούμε την εμπειρία σου με τον κύριο Ντάρνελ, σκεφτήκαμε πως είσαι το κατάλληλο άτομο για να μας δώσει μια αναφορά».

Έστρεψα ξανά την προσοχή μου στον Κιθ. Όλη αυτή την ώρα εξακολουθούσε να κοπανιέται και να φωνάζει. Οι άλλοι κατάφεραν να τον αγνοήσουν, γι' αυτό προσπάθησα να κάνω κι εγώ το ίδιο.

«Μια αναφορά για ποιο πράγμα, κύριε;»

«Σκεφτόμαστε αν θα τον πάμε ξανά στο Κέντρο Αναμόρφωσης ή όχι», εξήγησε ο Γκρίζος Κότσοκ. «Έχει σημειώσει

αξιόλογη πρόοδο εκεί πέρα, αλλά κάποιοι πιστεύουν ότι είναι καλύτερα να είμαστε σίγουροι και να βεβαιωθούμε ότι θα εξαλειφθεί κάθε πιθανότητα να συνδεθεί συναισθηματικά με βρικόλακες».

Αν η τωρινή του συμπεριφορά αποτελούσε «αξιόλογη πρόοδο», δεν μπορούσα να φανταστώ ποια θα ήταν η ελάχιστη πρόοδος.

Το Γυαλί Ηλίου κρατούσε σε ετοιμότητα το στιλό του επάνω από το ντοσιέ. «Βασισμένη σε όσα είδες στο Παλμ Σπρινγκς, δεσποινίς Σέιτζ, ποια είναι η γνώμη σου για την ψυχική διάθεση του κυρίου Ντάρνελ απέναντι στους βρικόλακες; Ήταν η σχέση που είδες αρκετά σοβαρή, ώστε να δικαιολογούνται περαιτέρω προληπτικά μέτρα;» Υπέθετα ότι τα «περαιτέρω προληπτικά μέτρα» σήμαιναν επιπλέον Αναμόρφωση.

Ενώ ο Κιθ εξακολουθούσε να χτυπιέται, όλα τα μάτια στο δωμάτιο ήταν στραμμένα επάνω μου. Οι Αλχημιστές με τα ντοσιέ έδειχναν σκεφτικοί και περίεργοι. Ο Τομ Ντάρνελ ήταν ολοφάνερα ιδρωμένος και με παρακολουθούσε με φόβο και προσμονή. Υπέθεσα ότι ήταν κατανοητό. Κρατούσα στα χέρια μου τη μοίρα του γιου του.

Καθώς κοιτούσα τον Κιθ, μέσα μου πάλευαν αντικρουόμενα αισθήματα. Δεν τον αντιπαθούσα απλώς, τον μισούσα. Και δεν μισούσα πολύ κόσμο. Δεν μπορούσα να ξεχάσω αυτό που έκανε στην Κάρλι. Επιπλέον, οι αναμνήσεις απ' όσα είχε κάνει σε άλλους και σε μένα στο Παλμ Σπρινγκς ήταν ακόμα νωπές στο μυαλό μου. Με είχε συκοφαντήσει και έκανε τη ζωή μου μαρτύριο, σε μια προσπάθεια να καλύψει την απάτη του με τη διακίνηση αίματος. Επίσης συμπεριφέρθηκε άσχημα σε βρικόλακες και νταμπίρ, τους οποίους ήμαστε υπεύθυνοι να φροντίζουμε. Με έκανε να αμφιβάλω για το ποιοι ήταν τα πραγματικά τέρατα.

Δεν ήξερα τι ακριβώς συνέβαινε στα Κέντρα Αναμόρφωσης. Κρίνοντας από τις αντιδράσεις του Κιθ, μάλλον γίνονταν

άσχημα πράγματα εκεί. Ένα μέρος του εαυτού μου ήθελε να πει στους Αλχημιστές να τον κλείσουν πάλι εκεί για χρόνια και να μην τον αφήσουν να δει ποτέ το φως της ημέρας. Τα εγκλήματατά του άξιζαν βαριά τιμωρία· παρ' όλα αυτά, δεν ήμουν σίγουρη αν άξιζαν *αυτή* τη συγκεκριμένη τιμωρία.

«Νομίζω... νομίζω ότι ο Κιθ Ντάρνελ είναι διεφθαρμένος», είπα τελικά. «Είναι εγωιστής και ανήθικος. Δεν ενδιαφέρεται για τους άλλους και βλάπτει κόσμο για να εξυπηρετήσει τους σκοπούς του. Είναι πρόθυμος να πει ψέματα, να εξαπατήσει και να κλέψει, για να πάρει αυτό που θέλει». Δίστασα πριν συνεχίσω. «Όμως... δεν νομίζω ότι εθελουφλεί σχετικά με τους βρικόλακες. Δεν πιστεύω ότι είναι τόσο δεμένος μαζί τους ή ότι πρόκειται στο μέλλον να προσχωρήσει σ' αυτούς. Παρ' όλα αυτά, δεν νομίζω ότι πρέπει να τον αφήσετε να αναλάβει αλχημιστικό έργο στο προσεχές μέλλον. Αν αυτό σημαίνει ότι θα τον φυλακίσετε ή θα τον έχετε υπό επιτήρηση, αυτό εξαρτάται από εσάς. Οι προηγούμενες πράξεις του δείχνουν ότι δεν παίρνει στα σοβαρά τις αποστολές μας, αλλά αυτό οφείλεται στον εγωισμό του. Όχι εξαιτίας κάποιας αφύσικης συμπάθειας προς *εκείνους*. Απλώς είναι... για να το θέσω ωμά, κακός άνθρωπος».

Ακολούθησε σιωπή, που την έσπαγε το φουριόζικο θρόισμα των στιλό στα ντοσιέ των Αλχημιστών. Τόλμησα να ριξω μια ματιά στον Τομ, φοβούμενη γι' αυτό που θα αντίκριζα αφού είχα θάψει κανονικά το γιο του. Προς μεγάλη μου έκπληξη, ο Τομ φαινόταν... ανακουφισμένος. Και ευγνώμων. Έμοιαζε μάλιστα έτοιμος να κλάψει. Όταν είδε το βλέμμα μου, τα χείλη του σχημάτισαν ένα σιωπηλό «ευχαριστώ». Καταπληκτικό! Μόλις είχα δηλώσει ότι ο Κιθ ήταν ένας απαίσιος άνθρωπος από κάθε άποψη. Τίποτε απ' όλα αυτά όμως δεν είχε σημασία για τον πατέρα του, εφόσον δεν κατηγορήσα τον Κιθ ότι συνασιζόταν με τους βρικόλακες. Θα μπορούσα να αποκαλέσω

τον Κιθ δολοφόνο και πιθανότατα ο Τομ θα εξακολουθούσε να είναι ευγνώμων, αν αυτό σήμαινε ότι ο Κιθ δεν είχε πιάσει φίλιες με τον εχθρό.

Αυτό με ενόχλησε και με έκανε να αναρωτηθώ ποια ήταν τα αληθινά τέρατα στην υπόθεση. Η παρέα που είχα αφήσει πίσω στο Παλμ Σπρινγκς, ήταν εκατό φορές πιο ηθική από τον Κιθ.

«Ευχαριστώ, δεσποινίς Σέιτζ», είπε ο Γκρίζος Κότσοσ τελειώνοντας με τις σημειώσεις. «Ήσουν εξαιρετικά κατατοπιστική και θα τα λάβουμε όλα αυτά υπόψη μας κατά την απόφασή μας. Μπορείς να πηγαίνεις. Μόλις βγεις στο διάδρομο, θα βρεις τον Ζικ να περιμένει να σε συνοδέψει έξω».

Με ξαπόστειλαν ξαφνικά, αλλά αυτό ήταν συνηθισμένο για τους Αλχημιστές. Αποτελεσματικοί. Πάντα στο προκείμενο. Έκανα ένα ευγενικό νεύμα αποχαιρετισμού κι έριξα μια τελευταία ματιά στον Κιθ, πριν ανοίξω την πόρτα. Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω μου, ευτυχώς με υποδέχτηκε ένας σιωπηλός διάδρομος. Δεν μπορούσα να τον ακούω άλλο.

Όπως αποδείχτηκε, ο Ζικ ήταν ο Αλχημιστής που με είχε οδηγήσει εδώ κάτω. «Όλα εντάξει;» ρώτησε.

«Έτσι φαίνεται», απάντησα, εξακολουθώντας να είμαι κάπως ταραγμένη από αυτό που μόλις είχε συμβεί. Τώρα πια ήξερα ότι η προηγούμενη αναφορά μου για την κατάσταση στο Παλμ Σπρινγκς είχε γίνει απλώς για λόγους σκοπιμότητας από την πλευρά των Αλχημιστών. Ήμουν που ήμουν στην περιοχή, γιατί να μην κάνουμε μια προσωπική συνάντηση; Παρ' όλα αυτά, δεν ήταν απαραίτητη. Αυτό ακριβώς, το να δω τον Κιθ, ήταν ο αληθινός σκοπός του ταξιδιού μου στην άλλη άκρη της χώρας.

Καθώς διασχίζαμε το διάδρομο, πρόσεξα κάτι που δεν είχα παρατηρήσει προηγουμένως. Μία από τις πόρτες ήταν διπλά ασφαλισμένη, περισσότερο από το δωμάτιο όπου μόλις είχα μπει. Εκτός από τα φωτάκια και το πληκτρολόγιο, διέθετε και υποδοχή για κάρτα. Στο επάνω μέρος της πόρτας υπήρχε μια

κλειδαριά που κλείδωνε απέξω. Δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο, πέρα από μια πόρτα που είχε σκοπό να κρατάει ό,τι κι αν βρισκόταν πίσω από αυτή, κλεισμένο εκεί μέσα.

Άθελά μου κοντοστάθηκα και περιεργάστηκα για μερικά δευτερόλεπτα την πόρτα. Μετά συνέχισα να προχωράω, έχοντας τη σύνεση να μην πω κουβέντα. Οι καλοί Αλχημιστές δεν κάνουν ερωτήσεις.

Παρατηρώντας το βλέμμα μου, ο Ζικ σταμάτησε. Με κοίταξε, μετά έριξε μια ματιά στην πόρτα κι έπειτα κοίταξε πάλι εμένα. «Θέλεις... θέλεις να δεις τι είναι εκεί μέσα;» Τα μάτια του στράφηκαν γρήγορα προς την πόρτα απ' όπου είχα βγει. Ήξερα πως ήταν χαμηλόβαθμος και ασφαλώς φοβόταν μη βρει τον μπελά του με τους άλλους. Ταυτόχρονα έδειχνε μια ανυπομονησία που υποδήλωνε ότι ήταν ενθουσιασμένος για τα μυστικά που έκρυβε, μυστικά που δεν μπορούσε να μοιραστεί με κάποιον. Εγώ αποτελούσα ασφαλή διέξοδο.

«Εξαρτάται από το τι υπάρχει εκεί», απάντησα.

«Είναι ο λόγος που κάνουμε αυτό που κάνουμε», είπε αινιγματικά. «Ρίξε μια ματιά και θα καταλάβεις γιατί είναι τόσο σημαντικός ο σκοπός μας».

Αποφασίζοντας να το ρισκάρει, πέρασε την κάρτα του στην υποδοχή και πληκτρολόγησε έναν ακόμα πολυψήφιο κωδικό. Το φωτάκι στην πόρτα πρασίνισε και η κλειδαριά άνοιξε. Περιμένα να μπω σε ένα ακόμα μισοφωτισμένο δωμάτιο, αλλά το φως εκεί μέσα ήταν τόσο εκτυφλωτικό, που τα μάτια μου σχεδόν πόνεσαν. Έβαλα το χέρι σκιάδι για προστασία.

«Είναι ένα είδος φωτοθεραπείας», εξήγησε απολογητικά ο Ζικ. «Όπως οι άνθρωποι σε περιοχές με λίγη ηλιοφάνεια, που έχουν λάμπες μαυρίσματος. Ετούτες οι ακτίνες είναι παρόμοιες. Ελπίζουν ότι θα κάνουν τους ανθρώπους σαν *αυτόν* λιγάκι πιο ανθρώπινους – ή τουλάχιστον να τους αποθαρρύνουν από το να θεωρούν ότι είναι Στριγκόι».

Στην αρχή ήμουν πολύ τυφλωμένη για να καταλάβω τι εννοούσε. Μετά διέκρινα ένα κελί στην απέναντι πλευρά του δωματίου. Η είσοδος του ήταν ένα πλέγμα από μεγάλες μεταλλικές μπάρες και κλειδωνε επίσης με κάρτα και κωδικό ασφαλείας. Όλα αυτά μου φαινόταν υπερβολικά, ώσπου είδα τον άντρα που ήταν μέσα. Ήταν μεγαλύτερός μου, γύρω στα είκοσι πέντε, και η όψη του είχε τέτοια χάλια, που έκανε τον Κιθ να φαντάζει κομψός και ευπαρουσίαστος μπροστά του. Ήταν αποστεωμένος και κουλουριασμένος σε μια γωνία, με τα μπράτσα πάνω από τα μάτια για να προστατεύεται από το φως. Ήταν δεμένος χειροπόδαρα, σε σημείο ώστε να μην μπορεί να μετακινηθεί καν. Μόλις μπήκαμε, τόλμησε να μας ρίξει μια γρήγορη ματιά κι έτσι αποκάλυψε λίγο περισσότερο το πρόσωπό του.

Με διαπέρασε ένα ρίγος. Αυτός ο άντρας ήταν άνθρωπος, αλλά η έκφρασή του ήταν ψυχρή και σατανική, όπως σε κάθε Στριγκόι που είχα δει. Τα γκριζα μάτια του έμοιαζαν με αρπακτικού· χωρίς κανένα συναίσθημα, σαν τους φονιάδες που δεν δείχνουν καμία συμπόνια.

«Μου φέρατε βραδινό;» ρώτησε με φωνή τόσο τραχιά, που σίγουρα ήταν προσποιητή. «Απ' ό,τι βλέπω, ένα καλό νέο κορίτσι. Λίγο κοκαλιάρικο για τα γούστα μου, αλλά είμαι σίγουρος ότι το αίμα της θα είναι γευστικό».

«Λίαμ», είπε ο Ζικ με βαριεστημένη καρτερικότητα. «Ξέρεις πού είναι το βραδινό σου». Έδειξε στο κελί έναν ανέγγιχτο δίσκο με φαγητό που έμοιαζε να έχει κρυώσει από ώρα. Μπουκίτσες κοτόπουλο, φασόλια κι ένα μπισκότο. «Δεν τρώει σχεδόν ποτέ», μου εξήγησε ο Ζικ. «Γι' αυτό είναι τόσο αδύνατος. Επιμένει να ζητάει αίμα».

«Τι... τι είναι αυτός;» ρώτησα ανήμπορη να τραβήξω το βλέμμα μου από τον Λίαμ. Ανόητη ερώτηση. Ο Λίαμ ήταν άνθρωπος φυσικά, αλλά και πάλι... υπήρχε κάτι επάνω του που δεν πήγαινε καλά.

«Μια διεφθαρμένη ψυχή που θέλει να γίνει Στριγκόι», απάντησε ο Ζικ. «Κάποιοι φύλακες τον βρήκαν να υπηρετεί αυτά τα τέρατα και μας τον παρέδωσαν. Προσπαθήσαμε να τον συνεφέρουμε, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Μας έχει πρήξει να μας λέει πόσο σπουδαία είναι τα Στριγκόι και πως κάποια μέρα θα γυρίσει σ' αυτά και ότι θα του το πληρώσουμε ακριβά. Στο μεταξύ, βάζει τα δυνατά του για να μας το παίξει ότι είναι ένας απ' αυτούς».

«Χα!» έκανε ο Λίαμ με ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Θα γίνω ένας απ' αυτούς. Η πίστη και τα βάσανά μου θα ανταμειφθούν. Θα με αφυπνίσουν και θα γίνω πιο δυνατός κι από τα τιποτένια, θνητά όνειρά σας. Θα ζήσω για πάντα και θα έρθω να σας βρω, όλους σας. Θα ρουφήξω το αίμα σας ώσπου να σας στραγγίξω. Εσείς οι Αλχημιστές κινείτε τα νήματά σας και θαρρείτε πως ελέγχετε τα πάντα. Γελιέστε. Δεν ελέγχετε τίποτα. *Είστε ένα τίποτα*».

«Τα βλέπεις;» είπε ο Ζικ κουνώντας το κεφάλι. «Είναι για λύπηση. Ωστόσο, αυτό θα γινόταν αν δεν κάναμε τη δουλειά που κάνουμε. Οι άνθρωποι μπορεί να γίνουν σαν αυτόν – να πουλάνε την ψυχή τους για την απατηλή υπόσχεση της αθανασίας». Κάνοντας το σημάδι των Αλχημιστών ενάντια στο κακό, σταυροκοπήθηκε στο ύψος του ώμου, και άθελά μου τον μιμήθηκα. «Δεν μου αρέσει που βρίσκομαι εδώ, αλλά μερικές φορές... είναι μια καλή υπενθύμιση για το λόγο που πρέπει να κρατάμε τα Μορόι και τους άλλους στη σκιά. Για το λόγο που δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να ξεγελαστεί από δαύτους».

Στο πίσω μέρος του μυαλού μου, ήξερα ότι υπήρχε τεράστια διαφορά στον τρόπο που αλληλεπιδρούσαν με τους ανθρώπους τα Μορόι και τα Στριγκόι. Αλλά δεν μπορούσα να εκθέσω τα επιχειρήματά μου μπροστά στον Λίαμ. Με είχε αφήσει άναυδη και τρομοκρατημένη. Εύκολα μπορούσε να

πιστέψει κανείς κάθε λέξη των Αλχημιστών. Αυτό το πράγμα πολεμούσαμε. Αυτός ήταν ο εφιάλτης που δεν μπορούσαμε να αφήσουμε να γίνει πραγματικότητα.

Δεν ήξερα τι να πω, αλλά ο Ζικ δεν περίμενε να ακούσει πολλά.

«Έλα. Πάμε». Στράφηκε στον Λιάμ. «Καλύτερα να φας το φαγητό σου, επειδή δεν έχει άλλο μέχρι το πρωί. Δεν με νοιάζει πόσο κρύο και σκληρό είναι».

Τα μάτια του Λιάμ στένεψαν. «Και τι με νοιάζει το ανθρώπινο φαγητό, αφού σύντομα θα πίνω το νέκταρ των θεών; Το αίμα σου θα τρέχει ζεστό στα χείλη μου, το δικό σου κι αυτής της μορφονιάς». Και ξέσπασε σε ένα γέλιο που ακουγόταν πιο ανατριχιαστικό κι από τα ουρλιαχτά του Κιθ.

Το γέλιο συνεχίστηκε καθώς ο Ζικ με συνόδευε έξω. Η πόρτα έκλεισε πίσω μας και βρέθηκα να στέκομαι μουνδιασμένη στο διάδρομο. Ο Ζικ με κοίταζε ανήσυχος.

«Συγγνώμη... μάλλον δεν έπρεπε να σου το είχα δείξει αυτό».

Κούνησα αργά το κεφάλι. «Όχι... καλά έκανες. Κάνει καλό να το βλέπουμε. Να καταλαβαίνουμε τι κάνουμε. Πάντοτε ήξερα... αλλά δεν περίμενα κάτι τέτοιο».

Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στην καθημερινότητά μου και να σβήσω εκείνο τον τρόπο από το μυαλό μου. Κοίταξα τον καφέ μου. Ήταν ανέγγιχτος και είχε κρυώσει. Έκανα μια γκριμάτσα.

«Να σου βάλω λίγο καφέ πριν φύγουμε;»

Χρειαζόμουν κάτι φυσιολογικό. Κάτι ανθρώπινο. «Φυσικά».

Ο Ζικ με οδήγησε πίσω στο καθιστικό. Ο καφές στην καφετιέρα ήταν ακόμα ζεστός. Άδειασα τον κρύο καφέ στο νεροχύτη κι έβαλα λίγο ζεστό. Καθώς σερβιριζόμουν, μπήκε μέσα ο Τομ Ντάρνελ σε έξαλλη κατάσταση. Φάνηκε έκπληκτος που είδε κόσμο εκεί μέσα, μας παραμέρισε για να περάσει, κάθισε

στον καναπέ κι έκρυψε με τα χέρια το πρόσωπό του. Ο Ζικ κι εγώ κοιταχτήκαμε αμήχανα.

«Κύριε Ντάρνελ», είπα. «Είστε καλά;»

Δεν μου απάντησε αμέσως. Είχε καλυμμένο το πρόσωπο, και το σώμα του τρανταζόταν από σιωπηλούς λυγμούς. Ήμουν έτοιμη να φύγω, όταν σήκωσε το βλέμμα να με κοιτάξει, παρόλο που είχα την αίσθηση ότι δεν με έβλεπε πραγματικά. «Αποφάσισαν», είπε. «Αποφάσισαν για τον Κιθ».

«Κιόλας;» ρώτησα ξαφνιασμένη. Ο Ζικ κι εγώ είχαμε καθίσει μόλις πέντε λεπτά με τον Λιάμ.

Ο Τομ κατένευσε σκυθρωπά. «Τον στέλνουν πίσω... στο Κέντρο Αναμόρφωσης».

Δεν μπορούσα να το πιστέψω. «Μα... μα τους είπα! Τους είπα ότι δεν συμμαχησε με τους βρικόλακες. Πιστεύει... σε ό,τι πιστεύουμε κι εμείς οι υπόλοιποι. Το λάθος του ήταν οι επιλογές του».

«Το ξέρω. Αλλά είπαν ότι δεν μπορούν να το ρισκάρουν. Ακόμα κι αν φαίνεται πως ο Κιθ δεν νοιάζεται γι' αυτούς –ακόμα κι αν το πιστεύει αυτό– παραμένει γεγονός ότι έκανε συμφωνία με έναν απ' αυτούς. Φοβούνται ότι η προθυμία του να ξεκινήσει μια τέτοιου είδους συνεργασία μπορεί να τον επηρεάσει υποσυνείδητα. Καλύτερα να το φροντίσουν αυτό από τώρα. Μάλλον... μάλλον έχουν δίκιο. Είναι για καλό».

Στο μυαλό μου πέρασε η εικόνα του Κιθ να βροντοχτυπάει το τζάμι και να ικετεύει να μην ξαναγυρίσει εκεί πέρα. «Συγγνώμη, κύριε Ντάρνελ».

Το αφηρημένο βλέμμα του Τομ συγκεντρώθηκε λίγο επάνω μου. «Μη ζητάς συγγνώμη, Σίντνεϊ. Έκανες... τόσα για τον Κιθ. Χάρη σε όλα αυτά που είπες θα μειώσουν το χρόνο κράτησής του. Αυτό σημαίνει πάρα πολλά για μένα. Ευχαριστώ».

Το στομάχι μου σφίχτηκε. *Χάρη σε όλα αυτά που είπα...* Εξαιτίας μου ο Κιθ έχασε το ένα του μάτι. Και το κυριότερο,

εξαιτίας μου ο Κιθ είχε σταλεί για Αναμόρφωση. Για μια ακόμα φορά είχα την ίδια αίσθηση: κατά κάποιον τρόπο του άξιζε να υποφέρει, αλλά *αυτό* δεν του άξιζε.

«Είχαν δίκιο για σένα», πρόσθεσε ο Τομ. Προσπαθούσε να χαμογελάσει, αλλά δεν τα κατάφερε. «Αποτελείς εξαιρετικό παράδειγμα. Είσαι πολύ αφοσιωμένη. Ο πατέρας σου πρέπει να είναι πολύ περήφανος. Δεν ξέρω πώς ζεις καθημερινά με αυτά τα πλάσματα κι εξακολουθείς να διατηρείς την ψυχραιμία σου. Οι άλλοι Αλχημιστές θα μπορούσαν να μάθουν πολλά από σένα. Καταλαβαίνεις τι θα πει ευθύνη και καθήκον».

Στην πραγματικότητα, φεύγοντας την προηγούμενη μέρα με το αεροπλάνο από το Παλμ Σπρινγκς, σκεφτόμουν πολύ την ομάδα που άφηνα πίσω μου – όταν φυσικά δεν με απασχολούσαν οι Αλχημιστές με τους έγκλειστους τους. Η Τζιλ, ο Άντριαν, ο Έντι, ακόμα και η Αντζελίνα... παρότι εκνευριστικοί μερικές φορές, ήταν στην τελική άτομα που είχα μάθει και τους νοιαζόμουν. Παρά τα τρεχάματα που είχα εξαιτίας τους, αυτή η ετερόκλητη παρέα είχε αρχίσει να μου λείπει από τη στιγμή που έφυγα από την Καλιφόρνια. Όταν δεν τους είχα κοντά μου, ένιωθα ένα κενό μέσα μου.

Το ότι ένιωθα έτσι, με μπέρδευε. Μήπως είχα κάνει μπέρδεμα μεταξύ φιλίας και καθήκοντος; Αν ο Κιθ είχε βρει τον μπελά του εξαιτίας μιας ασήμαντης σύνδεσης με ένα βρικόλακα, σε πόσο χειρότερη θέση ήμουν εγώ; Και πόσο πλησίαζε οποιοσδήποτε από εμάς να γίνει σαν τον Λιάμ;

Από το νου μου πέρασαν τα λόγια του Ζικ: *Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να ξεγελαστεί απ' αυτούς.*

Κι αυτό που είχε πει μόλις ο Τομ: *Καταλαβαίνεις τι θα πει ευθύνη και καθήκον.*

Με κοιτούσε με προσδοκία και κατόρθωσα να χαμογελάσω, παραμερίζοντας όλους τους φόβους μου. «Σας ευχαριστώ, κύριε», είπα. «Κάνω ό,τι μπορώ».